

критъ съ злато конь и царскый ви поглядъ, кой-то възбуждаше любопытство то на всякого.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

И вы бѣхте много прѣкрасна и свѣтхте подь златно-стофеното си облекло.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ

Охъ! недѣйте приказва за мене, господине, когато приказвамъ за васъ. Извѣстно е само че ми завиждатъ всичкытѣ княгини за честь-та коя-то съмь имала да земъ най добрый христіанскы херцогъ. И обычамъ вы наистина като че съмь на о-семнадесять години. Познавате ли че ва обычамъ Алфонсе. По нѣкога азъ ся показвамъ неразбрана и хладнокрѣвна къмъ васъ, нѣ недѣйте ся сърди, за-що-то това зависи отъ характера ми, а не отъ сердце-то ми, Послушайте, Алфонсе; ако да мя бѣхте събѣтували честичко, то азъ быхъ ся попра-вила. О колко добро вѣщо да ся обычае! Дайте си рѣка-та, — пригърнете мя, допъ Алфонсе! Кол-ко ще бѣде срамно за насъ вѣдъ хора-та да ся караме въ най хубавый палатъ на свѣта заради е-динъ ничтоженъ и скыталецъ венеціанскы офицеринъ! Трѣбва да го изгонимъ отъ Ферраръ, и да го за-бравимъ за всякога. Да иде дѣто ще, не е ли тѣй Алфонсе? Никога лѣвъ и лѣвица не ся каратъ за една муха. — Почакайте да кажѣ отъ ваша страна на Бавтиста да испѣди Дженаро, еденъ часъ по-напрѣдъ, отъ градъ-тъ ни!

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Не бързайте толкова.